ఆకలి మంటలు

మధ్యాహ్నం మూడు గంటలకి మొదలుపెట్టింది మాయవాన. తెరపిలేకుండా దీపాలవేళ దాకా కొట్టి, అక్కడినుంచి ముసలివాడి నసుగుడులా ముసురులోకి మారింది. చెడతాగిన భాగ్యవంతుల్లా చెట్లు జోగిజోగి ఊగుతున్నాయి. ఆకాశానికి ఆకలిగావును. ఉరుముల్తో ఏడుస్తోంది. ఊరుకోమని గాబోలు - బంగారపు కొరడాల్తో ఎవరో కొడుతున్నారు. కొట్టినకొద్దీ ఏడుపు ఎక్కువవుతోంది.

ఈ వర్షారాత్రి ఎంత బాగుంది. తలంటుకొన్న ఆడపిల్లలా ప్రతికొమ్మా, ప్రతి తీగా స్వచ్ఛంగా మెరుస్తోంది. ఎట్టని రోడ్డు నీళ్లు మురుగు కాలవల్లో గలగల పారుతున్నాయి.

వర్షం కురుస్తూంటే ఎన్ని వెచ్చని కోరికలు! నులివెచ్చని భోజనం - మంచి పట్టెమంచాల మీద కాశ్మీర శాలువల ముసుగుల్లో - ఎత్తైన మేడలమీద - నరనరానికీ నరజాతికి వెచ్చతనం వచ్చే కోరికలు-

భగవంతుని గారాబు బిడ్డలు అనుభవించడానికి పుట్టారు. పురుగులు ఏడిస్తే వారికి నవ్వు. ఆ మహాపట్టణం కూడా ఈ వర్షారాత్రి సుఖం అనుభవిస్తున్నట్టు కదలకుండా ముడుచుకు పడుకుంది. పెంకుటిళ్లూ మేడలూ కూడా ఒకదానినొకటి పలకరించలేక బద్ధకంగా ఊరుకున్నాయి.

వీధిలో పడ్డ ఎంగిలి విస్తరాకు మెతుకుల కోసం కరుచుకు దెబ్బలాడే కుక్కల జంట యొక్క అనాగరికతా స్థితికి అసహ్యించుకొని వీధిలోకివచ్చిన కాలేజీ విద్యార్థి ఒకడు కంకర రాయితో వాటిని సర్దుబాటుచేసి వెళ్లాడు.

2

ఒక వీధి కొనలో 'సందెకవళం నాయనా' అనే దౌర్భాగ్యపు కేక బయలుదేరి వస్తోంది. గుడ్డి వెన్నెలలో ఆమె స్వరూపం బాగా కనపడడం లేదు. వర్షంలో ఆమె గుడ్డపేలికలు తడిసి ఎక్కడివక్కడ అంటుకుపోయాయి. జుట్టు కొనలనుంచి నీరు కారుతోంది. అప్పుడ

ప్పుడు మెరిసే మెరపు వెలుగులో ఆశతో భగ్గున వెలిగే ఆమె కళ్లూ - చేతిలో అల్యూమినియం చిప్పా తప్ప ఇంకేమీ కనపడడం లేదు.

ఒక వీధి అంతా నిశ్శబ్దంగా నడిచి వచ్చింది. అన్ని ఇళ్లూ గాఢనిద్రలో వున్నాయి. దేన్ని పలకరించినా కదిలి కొడుతుందని భయమేమో -

రెండోవీధి - మూడో వీధి - తిరిగి పోయాయి. ఏతలుపులోంచి దీపకళిక తొంగి చూసినా కొంత ఆశ - ఆవేళ దీపాలు కూడా నిద్రపోతున్నాయి.

నాలుగో వీధి కూడా వచ్చింది. అన్నీ మేడలు. మేడలంటే దరిద్రులకి ఎందుకో ఆశ. వాటిలో కావలసినంత డబ్బు - దర్జా - తిండి - బట్టలు నిండి వుంటాయి. బిచ్చగాళ్లని రమ్మని పిలుస్తాయి. తమకోసం, లేనివాళ్లు పడే తహతహ చూసి తృప్తిపడి, అప్పుడు వాళ్లని రెట్టింపు ఈసడింపుతో మెడ పట్టుకు గెంటుతాయి. అయినా బుద్ధిలేదు.

ఇదీ వరస -

ఒక మేడ, పై అంతస్తులో, కొంచెం అలికిడిగా వుంది. కింది తలుపులు పెదవి కదపవు. లోపలినుంచి అంతరాత్మ "అడుగు - నోరు మూసుకు నడిస్తే పీటవేసి పిలుస్తారా? ఎవరైనా -" మనస్సు "ఊరికే అరవమన్నావా? ఎవరూ కనపడరు"

ఆత్మ "ఇక ఈ వీధి కూడా అయితే నీ పని మాడడమే - ఉదయం నుంచీ తిండిలేదు - పెడితే పెడతారు లేకపోతే లేదు ఇక్కడ గట్టిగా అరువు"

విధిలేక మేడ మెట్లెక్కింది. "మాదాకవళం.."

"ఛాప్ - ముందు మెట్లు దిగు. అక్కణ్ణించి అడుగు - ఆ మురికి నీళ్లన్నీ గుమ్మంలో చూస్తే అయ్యగారు మమ్మల్ని తిడతారు" మెట్లు దిగింది. గట్టిగా "పొద్దుట్నించి కూడులేదు. కాస్త పెట్టించండి బాబయ్యా" కడుపుమంటకొద్దీ తారస్థాయిలో అడిగింది.

మేడమీది వెచ్చని ముసుగు సుఖానికి తగిలింది. కదిలింది. పై కిటికీలోంచి "ఈ వెధవ ముష్టివాళ్లకి వేళాపాళా లేదు. పొద్దున్న తగులడగూడదూ" - స్వగతం.

ప్రకాశంగా "ఎవర్రా కింద - గాడిదా - జవాబు చెప్పలేవూ?" దయ ఉట్టిపడుతోంది. నౌఖరు ఖంగారుగా వచ్చి "పోపో - పొద్దుటరా - బుద్ధిలేదూ - వేళగాని వేళ - అందర్నీ లేపుకుంటూ -"

వెళ్లిపోయింది.

ఇంకో మేడ. గుమ్మం తలుపు ఓరగా తీసి వుంది. మాటలు వినపడుతున్నాయి. రెండు పురుష కంఠాలు.

"ఎంత కలెక్టు చేద్దాం"

“కనీసం మూడు వేలేనా వుంటేగాని మన చెయ్యి పైగా వుండదు. బీహారు వంటి చోటికి పంపుతున్నామంటే తెనుగు వాళ్ల భారీ తెలియాలి. ఏమంటారు?”

“మనం ఇంత శ్రమ పడుతూన్నందుకు...”

“ఎంతమాట - ఈ రిలీఫ్ కమిటీకి మీరు ప్రెసిడెంటు - కాకుండా రాజేన్‌బాబు ముఖ్యంగా మిమ్మల్ని గుర్తించి కృతజ్ఞతతో ఉత్తరం రాశాడు.”

“దానికేంలెండి - సోదర భారతీయులు దైవదుర్విపాకం వల్ల కష్టాలపాలైపోతూ వుండగా కాస్త మెదడు వున్న ఎవని మనస్సు...”

“బాబయ్యా, పొద్దుట్నించి తిండి లేదు. ఒక్కముద్ద పెట్టించండి తండ్రీ”.

“ఎవరదీ? ఇప్పుడు లేదు. గోల చెయ్యకు”.

“తెలిసిన మారాజులు - కనికరించండి బాబూ”

“మొండి వెధవలు - చెప్పిన మాట అర్థంకాదు తగు మనిషితో మాటాడుతూంటే ... దయచెయ్యి” తలుపు దడాల్న మూశాడు.

ఇంక ఆశలేదు. ఈరోజు పూర్తిగా తిండిలేదు. నాలుగో వీధి కూడా ఆఖరయి పోయింది. ఇంక అంతా ఇంతే. ఎవ్వరూ పెట్టరు. అల్యూమినియం చిప్పకేసి చూసింది. దాని కడుపూ నకనకలాడుతోంది. “నీకూలేదూ నాకూ లేదు బువ్వ - అందరికీ వుంది మనిద్దరికే లేదు. మంచి నేస్తులం” నిరాశతో గిర్రున తిరిగిన రెండు కంటి నీటిబొట్లు జారి చిప్పలో పడ్డాయి. చిప్ప తలమీద బోర్లించుకుని బయలుదేరింది. ఊరవతల ముష్టి వాళ్ల జువ్వి చెట్టు కిందకి.

3

తెరపి యిచ్చిన ఆకాశం మీది నక్షత్ర కాంతిలో ముఖం కనపడుతోంది. బట్టపీలికలు కొంచెం ఒంటి వేడికి ఆరాయి. తిండిలేని పడుచువాళ్లు ముసలివాళ్లలా కనపడతారు. తినడానికున్న ముసలివాళ్లు పడుచుగా వుంటారు. తిండి ఉంటే ఆమె పడుచు. మెరిసే కళ్లలోంచి, కదిలే రొమ్ములోంచీ, ఎంత పొమ్మన్నా యౌవనం పోవడం లేదు.

పరధ్యానంగా నడుస్తూ రోడ్డుకడ్డంగా పడుకున్న కుక్క కాలు తొక్కింది. కుక్క కయ్యి మని లేచింది. ముష్టి మనిషి నవ్వింది.

“కుక్కలు దిలాసాగా బతుకుతున్నాయి. పురుగులు ఇంకా ఎన్నో నిశ్చింతగా నిద్దరోతున్నాయి. మనిషికి బతుకు లేదు. తిండిలేదు. మాటలొచ్చు. మంచిచెడ్డలు తెలుసు... అందుకే తిండిలేదు.

కూలిపని చేసుకోవచ్చు - ఇక్కడ అంతా కూలీలే - చేయించుకునేవాళ్లు కావాలి.

మొగాడు ఎట్లాగో కొట్టుకుతింటాడు. లేకపోతే దర్జాగా మాడుతాడు. కాని ఆడది... లేకపోతే తిండిలేకపోవడమే. ఉంటే... మొగ కుక్కలు వెంటపడేటంత..." మనస్సు అంది. నడుస్తోంది.

4

కనుచూపు మేరలో ఎడంచేతి వెంపుగా మిణుకు మిణుకుమంటూ చిన్నదీపం కనబడింది. దీపం చూడగానే ముష్టిమనిషి ఆకలి మళ్లా రాజుకుంది. 'ఎవరో - అక్కడ'.

"ఏమైనా దొరుకుతుందేమో తినడానికి."

"ఎవరో"

"ఎవరుంటే - వారే"

ఆశ గెంటింది. ఆవైపు నడిచింది. దీపాన్ని గుర్తుగా ఉంచుకొని నడిచి వెళ్లింది.

జట్కాలూ ఒంటెద్దుబళ్లూ నిలిచే చోటు. పక్కని ఒక కూలిపోవడానికి సిద్ధంగా వున్న పాత పెంకుటిల్లు అరుగుమీద మినుకు మినుకుమనే దీపం. దానిపక్క షేక్ ఇషేక్ సాయిబులు తాలూకు చవకరకం 'టీ - రొట్టెల కొట్టు'. జట్కా సాయిబులూ ఒంటెద్దుబండి నాయుళ్లూ దాని రాజపోషకులు.

ఈ వర్షపు రాత్రి అట్టే బేరాలు లేక ఇషేక్ టీకొట్టు అరుగుల మీదకు చేరి రాజపోషకులందరూ వెచ్చని టీ తాగి ఇంజన్లలా పొగలు చిమ్ముతూ చాలాసేపు కాలక్షేపం చేసి వెళ్లారు.

5

"గెందబనీ జావుంగే సయ్యా తేరీ గోదుమే" ఇషేకు కులాసాగా పాడుకుంటూ కొట్టు సర్దుకుంటున్నాడు.

ముష్టిమనిషి చూచింది. నోట మాట రాలేదు. ఎవరో కాపురం వుండే ఇల్లు అనుకొని వచ్చింది. తిరిగి పోవాలనుకుంది. ఆ తురక కంట పడగూడదు. చావగా మిగిలిన హిందూ రక్తం గుండెలకు ఎగదన్నింది.

గిర్రున వెనక్కి తిరిగి చూసింది. అంతా చీకటి. తమ నివాసపు జువ్విచెట్టు అక్కడికి కుడిచేతివైపుగా నాలుగు ఫర్లాంగులుంది. ఎదురుగా చిన్నదీపం. మనిషి వాసన. వెనక అయోమయం అంధకారం నిరాశ. మళ్ళా జువ్విచెట్టు. ఒళ్లంతా పీకే చీమలు - ఎముకలు కూడా చల్లబడే చలి. ఈ వర్షానికి చెట్టుకింద బాగా తడిసి నీరు చేరి వుంటుంది. పక్క ముష్టోళ్లు తినగా మిగిలిన బియ్యం, అన్నం, పొగాకుకీ, గంజాయికీ, నల్లమందుకీ అమ్ముకుంటారు గాని ఒక్కవెధవా చేరెడు బదులియ్యడు. ఏం బావుకోవాలి అక్కడ?

ఎదురుగుండా అరుగుమీద టీపొయ్యి, రొట్టెల జంగిడా కనపడుతున్నాయి.

కాళ్ళు లాగుతున్నాయి. చలిచేత గుండె పీకుతోంది. వెళ్లి నీరసంగా ఒక అరుగు చివర చదికిలబడింది. ఇషేకు, ముందు, కొట్టు సర్దుకునే తొందరలో ఆమెను గమనించలేదు. అన్నీ లోపలపెట్టి 'కెటిలు' పట్టుకువెళుతూ చూచాడు.

"ఎవరూ నువ్వు అమ్మీ"

మాటాడలేదు.

"ఎవరికోసం"

ఈ మాటలో ఏదో అపార్థం ఉన్నట్టు తోచింది. కాని లేచే ఓపిక లేదు.

"చలిగా వుందీ – పాపం – కొంచెం టీ తాగు"

తురకలకు కూడా దయ ఉంటుంది గాబోలు – కాని – "డబ్బులు లేవు"

దీపం వెలుతురులో ఇషేకు ఆమెకు బాగా చూచాడు.

తిండిలేక గాని – నల్లదనంలో మెరుగైన శరీరం. "డబ్బుల్ గిబ్బుల్ జాంతానై ... ఉల్ఫా" మాటాడలేదు.

పెద్దవి రెండు నాన్‌రొట్టెలు – ఒక కప్పులో టీ తెచ్చి ముందుంచాడు. ఆమె గుండెలు కొట్టుకున్నాయి. లోపలినుంచి ఎవరో 'వద్దు ముట్టుకోకు – మన జాతి ... అవమానం... బలి...' అని అరుస్తున్నారు. నరాలు వెచ్చని పానీయానికి, మనస్సు బలమైన రెండు రొట్టెలకీ లొంగమంటున్నాయి.

రెండు రొట్టెలూ హాయిగా తిని టీ తాగింది. లోపల వెచ్చపడుతున్నకొద్దీ చలిగాలి దుర్భరంగా వుంది.

ఈదురుగాలికి ఆమె వణకడం అతడు చూచాడు –

"ఏయ్ అమ్మీ లోపల్కిరా – దో కపడా ఇస్తాను – చలీ గిలీ చల్ జాయగా" అని నవ్వుతూ ఆమె చేయి పట్టుకుని లేవదీసి లోపలికి నడిపించి, వీధి తలుపు వేశాడు.

•••